

L'«enfant terrible» de la perifèria barcelonina marca un punt d'inflexió amb «Antes del huracán»

I Kiko Amat es va fer gran

LUIS BENVENUTY
Barcelona

El temps passa i Kiko Amat es va fer gran. Malgrat que manté la panxa sota un control excel·lent, que els tatuatges entre els dits no semblen ridículs i que lluu un tupè envejable i poderós, sense indici d'entrades ni temptativa de retirada, l'«enfant terrible» de l'escena literària barcelonina, de la comarca del Baix Llobregat, ja es va cansar que el seu melic fos el centre de l'univers, de ser un altre personatge dels seus paràgrafs, de ser un personatge.

I durant els dos últims anys es va tancar a casa seva, va deixar de sortir de festa, no es va treure el pijama i va escriure *Antes del huracán*. D'una manera obsessiva, d'una manera compulsiva, en veritat de l'única manera en què val la pena embarcar-se en aquestes històries. Es va adonar que en aquesta vida hi ha persones que es trenquen i persones que no es trenquen? La vida, entre altres coses, és una successió de pals, i uns ho aguanten i d'altres no. D'altres es tornen bojos.

D'això va *Antes del huracán* (Anagrama). I sobretot de sobre com es forja el dolor, com s'acumula el patiment dins del cor, com arriba el moment en què un no pot més i explota en mil trossos i es torna boig, boig de veritat. *Antes del huracán* no té ni mica de gràcia. A estones rius, sobretot si tens mala llet, però... és un drama, un veritable drama. Cada línia és un presagi de l'horror que s'apropa.

«Aquesta novel·la va sobre el moment en què et converteixes en un altre –va explicar fa pocs dies el mateix Amat en un bar del passeig de Sant Joan, davant d'una ampolla d'aigua amb gas, parlant a tota velocitat, com fan les persones que fa molt de temps que han estat tancats a casa–. Aquesta novel·la va sobre el moment en què t'arrenquen la possibilitat de portar una vida plena i t'encamines cap a la catàstrofe. Jo miro de desromantit-

ANA JIMÉNEZ

Kiko Amat, fet un figurí, en un bar del passeig de Sant Joan de Barcelona la setmana passada

zar la bogeria. No hi ha res de romàntic a sentir veus dins del cap».

L'enclaustrament d'Amat va ser progressiu, no es va produir d'un dia per l'altre. Aquesta última novel·la el va anar absorbint a poc a poc, es va apoderar del seu cap lentament, fins que el va obligar a renunciar a bona part de les habituals col·laboracions que feia als mitjans de comunicació. Amat ja no podia escriure sobre cap altra cosa, escriure sobre una altra cosa era una pèrdua d'esforços, de temps i de vida. Tenia una història per explicar.

Els seus ingressos econòmics van minvar. Es va vendre la moto, va vendre 3.000 discos, va vendre un munt de bestieses acumulades durant anys... I un dia, en pijama, es

va adonar que en el fons no estava tan malament de pasta com es pensava, però li era igual, va continuar desmantellant l'escenari de la seva vida, els atrezzo de la seva exis-

«Aquesta novel·la mira de desromantitzar la bogeria; no hi ha res de romàntic a sentir veus dins del cap»

tència, els complements del seu ésser. Igual com a la seva novel·la.

I Amat va continuar desmantellant-se a si mateix, deslliurant-se de si mateix, deixant-se enrere. Ja

no volia ser una presència permanent de la seva història, l'eix vertebrador de les seves pàgines, el melic de l'univers. La història havia de ser l'únic protagonista. «Perquè aquesta vegada jo ja no vull opinar, jo ja no vull ser-hi. Vull escapar-me. Potser és que m'he fet més gran. Suposo que arriba un moment en què mires d'abandonar els teus mestres. Ara m'agraden els autors que no són a les seves pàgines. Ja no m'agrada ser a les històries, ja no vull ser un personatge».

Sí, Amat furga en el seu barri, en els propis traumes, en els records d'infantesa. No podia ser de cap altra manera. Al capdavant la mare d'Amat va ser treballadora d'un psiquiàtric. Aquelles mirades perdudes es van clavar al seu cor de

nen. «A mi l'extraradi barceloní i els anys 80 em transmeten energia. Són el meu lloc. Quan soc allà tot és real. Cada vegada que hi torno no puc deixar de rascar-me. Les ferides no van acabar de cicatritzar mai. I això és en veritat el que fa un escriptor, rascar-se les crostes».

Però Amat únicament rasca les seves crostes per aixecar un relat, donar-li més versemblança. No esperin batalletes plenes d'èpica, picades d'ullet a tribus urbanes, tics gaire pop. A *Antes del huracán* no hi ha més tics que els nerviosos, que aquells que delaten que la bogeria s'obre pas. De tota manera Amat arriba a l'entrevista fet un figurí, amb les seves millors gales. «Sí, bé... també et causes d'estar tot el dia en pijama».

Alerta a Roses pel mal estat de la casa Rozes, de J.A. Coderch, protegida des del 1992

Un monument gairebé a la deriva

SÍLVIA OLLER
Roses

La casa Rozes, una de les construccions més emblemàtiques de la Costa Brava, obra de l'arquitecte barceloní José Antonio Coderch, construïda entre els anys 1961 i 1962 i declarada bé cultural d'interès nacional el 1992, podria acabar tenint una degradació irreversible si no s'adopten mesures que ho evitin. La delegació de l'Alt Empordà del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC) va organitzar divendres un debat en què diferents ex-

perts van plantejar solucions perquè obres que tenen interès arquitectònic però que estan en mans privades puguin ser conservades en bon estat.

El professor de l'Escola d'Arquitectura Superior de Barcelona Xavier Monteys va assegurar que els edificis tenen el seu propi cicle de vida, que caduca transcorreguts 40 o 50 anys. «Forma part de l'ADN de l'arquitectura que al llarg de la vida els usos dels edificis es modifiquin». La casa Rozes, construïda fa 56 anys com a encàrrec del metge de Perpinyà Louis Rozes, ja hauria

PERE DURAN / NORD MEDIA

La casa és en un penya-segat de la punta de l'Almadrava

complet, segons Monteys, aquest primer cicle. El professor, partidari de la reutilització dels edificis, va assegurar que «el millor que li pot passar a la casa Rozes» és que continuï sent habitatge però amb uns «propietaris més curiosos». Des de la dècada del 1980 aquest xalet, que és un exemple d'integració d'arqui-

tectura moderna al paisatge, és de la família Ponsatí de Roses, i segons denuncia el COAC està en un estat inadequat de conservació. Monteys és partidari que els propietaris d'habitatges protegits disposin d'ajuts fiscals a canvi que les edificacions es puguin visitar un parell de vegades a l'any. L'exempció de

l'impost de béns immobles (IBI) és l'única ajuda per part de l'Administració que assegura tenir Fernando Amat, que va dirigir la botiga de decoració Vinçon i és propietari de la casa Ugalde de Caldetes, també de Coderch. «L'ajuda no és res comparada amb la inversió feta per posar la casa al dia», va afirmar. Va explicar que els 15 primers anys després de comprar la casa els va dedicar a restaurar-la i els següents a fer aïllaments i cobertes «i tot el que la casa mereixia».

Els participants van coincidir a assegurar que construccions d'aquest tipus no haurien d'acabar en mans de l'Administració. «Els diners públics no poden defensar tot el patrimoni», va afirmar Celestino García, vicepresident de la Fundació Docomomo Ibérico, que ha registrat 1.200 obres del Moviment Modern, a què pertany la casa Rozes. Al debat també hi va assistir el xef i amo del Bulli, Ferran Adrià, que va instar a crear eines que expliquin el valor d'una casa desconeguda per a molts.